

L'afer Puigdemont

written by Sebastià Sardiné | 29 d'agost de 2024

Voler criticar l'anècdota de l'escapisme del parlamentari Carles Puigdemont, és un voler amagar el problema de fons, el dèficit democràtic latent a causa de les disfuncions dels poders de l'Estat.

En l'Espanya de la transició, a data 30/07/1976 es va aprovar la Llei d'Amnistia parcial a alguns presos. Per a dotar-nos d'una democràcia plena que oblidés el passat dictatorial, se'n va legislar una altra, la Llei d'Amnistia per a tots els delictes d'intencionalitat política comesos des de 1936 a 15/12/1976. La llei fou aprovada el 15/10/1977 sense que cap dels tres poders, inclòs el judicial, qüestionés l'oblit penal a cap dels criminals de guerra que passejaven impunement pels carrers, a ulls clucs de la policia del règim, que continuava fent de les seves com a policia política i patriòtica alhora.

El Tribunal d'Ordre Públic fou reconvertit en Audiència Nacional sense haver fet cap transició, fins ara, amb càrrecs caducats des de feia cinc anys, tot just renovats, encara sense presidència per lluites caïnites, actuant alguns magistrats com a radicals lliures, volent assumir més poder que el que els atorga la Constitució i les Lleis Internacionals a la que està sotmesa. Aquest perill comporta la deriva de la democràcia espanyola, en tolerar que un poder, el judicial, no compleixi amb una llei emanada del Parlament, la Llei Orgànica 1/2024 de 10/06/2024 nomenada d'"Amnistia para la normalización institucional, política i social de Catalunya" (BOE A-2024-11776). Llei amb un clar i explícit títol, que és el resum de l'esperit de la llei que el Preàmbul justifica, condicionant les interpretacions subjectives de qui està obligat a aplicar la llei, no pas interpretant-la subjectivament i potser interessadament, en defensa a ultrança de la unitat d'una pàtria política comuna, imposada, que no ha estat mai nació única, sinó unificadora i assimiladora.

No és admissible qüestionar el que va fer o va deixar de fer el parlamentari Puigdemont el passat 8 d'agost, sense que prèviament analitzem d'origen de la causa d'aital comportament. La Llei Orgànica d'Amnistia 1/2024 no té la mateixa causa que la de 1976, ni la de 1977. L'actual llei, accepta que existeix un problema polític entre la resilient Catalunya i aquella Espanya postfranquista que la transició no va resoldre, amb greuges socials, lingüístics, culturals, financers, estructurals i polítics que l'actual govern de l'Estat vol resoldre, necessitat o no de suports, volgudament o imposada. La solució donada al conflicte amb la vigent Llei d'Amnistia, el que ha de fer el poder judicial, com va fer amb l'amnistia de 1976 i 1977, és respectar-la sense marge d'interpretacions, vist que l'amnistia no s'atorga a criminals, sinó a polítics en exercici dels seus càrrecs, i a civils per com pensen, i no només per a beneficiar als policies que surten en les imatges de milers de documents virals.

Si en aplicació de la Llei 1/2024, tots els polítics a l'exili haguessin entrat lliurement al territori espanyol, l'afer Puigdemont no s'hauria produït. La causa de l'anècdota transfuguista és la no aplicació de la Llei d'Amnistia, per tant, la causa del mal causat té l'origen en la no aplicació de l'amnistia legislada, amb un executiu impotent que negocia, això sí, investidures.

Pel que fa a la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra, són els garants dels drets dels catalans, entre altres, el del lliure pensar i expressar-nos en manifestacions, votant en consultes, en referèndums o en eleccions. La nostra policia ens ha de defensar inclòs contra resolucions de la Junta Electoral Central que, amb altres interessos, dicta de vegades circulars o instruccions que coarten les nostres llibertats. Va ser molt trist sentir en el judici del procés que els comandaments dels Mossos d'Esquadra (els mateixos de la brillant actuació en l'atemptat de les Rambles), tenien el

dispositiu preparat per a detenir al MHP Puigdemont, qui en exercici del seu càrrec, complint el mandat del Referèndum del 01/10/2017, va proclamar la República Catalana. L'haurien detingut amb l'ordre d'un sol jutge, d'aquí o d'allà, nouvingut o d'alta volada, vist que, la tan nostrada policia, obeeix pel que sembla més a una ordre judicial, que al mateix dret, que empara als catalans a decidir el seu futur. Diu el Dret Públic Català: "La llei no és el dret, sinó que la llei hauria de ser una assenyada expressió del dret". "El dret i la raó de ser de la llei, són una mateixa cosa". La raó de ser de la llei: ha de ser justa, ajustada a dret, aplicada amb equitat i justícia. ¿Per què volem una policia catalana (amb infiltrats?) si en lloc d'obeir els drets dels catalans i les nostres institucions, obeeix ordres d'un executiu o d'un poder judicial que rau a la metròpoli?

El MHP Puigdemont, d'acord amb el dret, es va presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya. Va resultar elegit, amb immunitat com a parlamentari en tot allò que faci en exercici del seu càrrec, com a parlamentari i cap de llista, candidat a MHP de la Generalitat de Catalunya. Va voler exercir aquest dret, presentant-se al Parlament, on poder votar presencialment a l'hemicicle. Els Mossos d'Esquadra, vetllant pels drets d'un parlamentari electe –més enllà del que fes la policia estatal de fronteres– si era pertorbat, havien de recollir on fos, i protegir, al parlamentari Puigdemont, portar-lo sa i estalvi fins a la porta del Parlament, deixar-lo entrar a l'empara i aixopluc del seu president, el MHP Rull, per fer allà el que tot parlamentari ha de fer, parlamentar i votar. Com que no va poder votar, es varen vulnerar els drets del candidat. En democràcia plena, com s'esmena aquest greuge? En tot cas, acabat l'acte, segons la decisió de l'afectat, quedar-se a l'escó, o tornar-lo discretament allà d'on l'havien recollit, vist que lliurar-lo en altra forma, seria un delicte en connivència amb qui, havent d'aplicar l'amnistia, no l'aplica –insistent en una ordre de detenció presumptament caduca i irregular–. Si la

nostra policia no ha de defensar les nostres institucions i drets, no ens cal. El que ens cal és l'estat propi.

En tot cas, els mossos d'esquadra fora de servei o no, els que varen acompanyar a l'Arc del Triomf al parlamentari Puigdemont, no feien sinó vetllar pel dret de diputat electe, no sent mereixedors de cap retret ni expedient que, d'iniciar-se, vulnera la base democràtica de tot el que estic exposant.

El resultat de l'elecció del nou MHP Illa, obeeix a altres raons. Només vull fer una reflexió. ERC i Junts com a partits van a la deriva. Els independentistes que els votàrem a les eleccions en què obtinguérem el 52% dels vots-escons pro independència de Catalunya, per les constants picabaralles, enveges, ambició de poder i abandó de funcions d'uns i altres, pagant preus d'indults parcials, va provocar que en el darrer cicle electoral, els dos principals partits perderen el 50% dels vots, restant-los als partits obsolets i caducs que tan malament han gestionat la victòria del Primer d'Octubre. Ambdós partits han anunciat sengles congressos nacionals, en els quals totes les actuals estructures de partit, consells nacionals, les seves executives i càrrecs electes d'ençà de 2017, han de plegar. Hem plorat el dol de la suspensió de la República (suspensió sense mandat). Hem enterrat el procés durant el qual les estructures de partit han oblidat, menystenint-lo, del que volia el poble, titular de la sobirania nacional. Cal, amb nous congressos, nous partits, noves estructures, crear quelcom de nou, transversal i unitari amb un objectiu principal, fer efectiva la República Catalana. La democràcia representativa, aquella en la qual els polítics electes pensen per nosaltres, sense escoltar-nos en res prèviament, ha de ser substituïda per la democràcia directa i participativa. Cap partit parla de tenir llei electoral pròpia, ja els va bé l'actual que premia la fidelitat al líder amb poltrones, per preservar el sistema que els finança. Qui es vulgui presentar temporalment a polític, ha de pensar a complir el que el seu elector vol, no pas com fins ara, el que

volen els líders, que s'imposen als militants, amb cop de colzes per anar en les llistes ben posicionats, per sortir, i després poder negociar no sabem què, en taules opaques, amb adversaris polítics, representants de l'Estat, que tenen, evidentment, interessos unionistes, es diguin PSOE (un PSC abduït) amb pèrdua de la seva qualitat d'obrers i de socialistes; o del PP, amb escolans.

Nosaltres, el poble, SOM els propietaris dels vots sobirans. SOM la Independència, no pas els polítics ni els partits.